

Джонс:

Там унизу хтось є. Біля сходів.

Флетчер:

«Альфа-один» — командиру ГДЗС. Знайдено потерпілого біля сходів. Можливо, це друга дитина. Спускаємося.

Загін «Альфа-один» спускається. Весь перший поверх у вогні, полум'яніє з усіх боків. Пожежники підіймають потерпілого на другий поверх і передають загону «Альфа-два». Ті несуть його до драбини. Полум'я перекидається на верхній поверх, і одразу чути звуки вибуху й обвалу конструкцій. У радіоэфірі крики й сигнал тривоги. Двері спальні палають.

Вейтс:

Чорт! Зворотна тяга! Зворотна тяга!

Керівник пожежно-рятувальних робіт:

Евакуація! Повторюю: евакуація!

Флетчер [важко дихаючи]:

Мають бути ще люди. Я повертаюся до будинку.

Керівник пожежно-рятувальних робіт:

Відставити! Повторюю: відставити! Серйозна загроза життю. Геть звідти! Повторюю: геть звідти! Загін «Альфа-один», як зрозуміли?

Ще один потужний вибух. В ефірі тиша.

Кляте Різдво, ненавиджу. Може, і любив колись у дитинстві, але щось я такого не пам'ятаю. Лець трохи подорослішав, і хай там що — тікав із дому. Мені не було куди йти, але колобродити вулицями набагато цікавіше, аніж сидіти у вітальні й витріщатися одне на одного. Хоча було ще одне вишукане катування — втуплюватися у різдвяний спецвипуск серіалу «Дурним щастить». З роками мені став бридким увесь цей період — уся ця галаслива святкова потіха, що починається наприкінці жовтня і триває аж до колись там після Нового року. *Усе поміняється, щойно у тебе з'являться діти*, — казали люди. — *Ось побачиш: Різдво зі своєю дитиною — це найчарівніші моменти життя.* Так і було. Коли у нас був Джейк. Було, та сплигло. Пам'ятаю, як він робив найчудовіші у світі паперові оздоби — і все сам, власноруч: олені, сніговики, білі ведмеді — надзвичайно складні, ретельно вирізані силуети. Був у нас і гостролист, і апельсини в панчохах, і білі вогники гірлянд, розвішаних у саду. Якось, пам'ятаю, був дуже сніжний рік, і він сидів у своїй кімнаті біля вікна й зачаровано дивився на кружляння величезних сніжинок, надто легеньких, щоб упасти. Тож так, чарівні були часи. Але що робити, як ви втрачаєте дитину, яка їх такими робить? Що тоді? Люди про таке не кажуть. Як справлятися з Різдвом після такої втрати? А з наступним? А потім?

Звісно, рятує робота. Принаймні мене. Хоча Різдво — паскудна пора для поліціанта. Не встиг подумати про якийсь злочин, а його вже і скоїли. Крадіжки, домашнє насильство, безлад у громадських місцях. Зазвичай

нетяжкі правопорушення, але клятої паперової роботи від того не менше. Люди забагато п'ють, у них забагато вільного часу, вони цілодобово поряд із тими, кого люблять, а потім виявляється, що це не так. Але все одно всі хочуть узяти відгул, а у нас і без того бракує кадрів. Це я так довго намагаюся пояснити, чому стою у темній, геть вихолодженій кухні о пів на шосту ранку під час тимчасового затишшя, яке буває наприкінці цих виснажливих свят, і, втупившись зором у нікуди, слухаю новини на четвертому каналі радіо, поки гріється чайник. У раковині купа брудних тарілок, бо мені ліньки було повиймати все з посудомийки, а смітєві баки переповнені, бо я пропустив день, коли їх забирають, і залишками їжі зараз рясніє вся бокова доріжка — можливо, це наробив сусідський кіт, а може, і лиса, яку я, буває, мигцем бачу в саду. І якщо вам цікаво, чим же я таким займався весь цей журливий час — що ж, довго сушити голову вам не знадобиться.

По радіо починається «Молитва дня», і я його вимикаю. Богу не молюся. Особливо спозаранку. Хапаю мобільний, якусь мить вагаюся, потім телефоную. Так, розумію, у цей час усі ще сплять, але я не думаю, що мій дзвінок її розбудить. На ніч вона вимикає телефон, щоб виспатись. Як і всі притомні люди.

Вислуховую чотири довгі гудки, клацання, і зрештою нелюдський жіночий голос повідомляє мені, що особа, якій я телефоную, поза зоною доступу. Потім сигнал.

— Алекс, це я. Нічого страшного. Просто хотів перевірити, чи все у тебе добре. Це допомагає. Тобто маю час подумати. Як ти й казала.

Що в розмові з машинами змушує нібито розумних людей верзти казна-що, наче вони несповна розуму? На робочій поверхні столу якась липка брунатна пляма.

Учора ніби не було. Починаю здирати її нігтем великого пальця.

— Перекажуй привіт сестрі. — Пауза. — Ось тепер справді все. Слухай, просто перетелефонуй мені, гаразд? — Слухаю тишу. Розумію, що це неможливо, але напівсвідомо мені здається, ніби вона теж її слухає. Наче вона відповіла на дзвінок. — Скучив за тобою.

Кохая тебе.

Ось що я мав сказати, але не сказав. Намагаюся згадати, коли вона востаннє зі мною розмовляла. Тиждень тому? Раніше. Здається, це було після дня подарунків, тобто у третій день Різдва. Постійно сподіваюся, що Новий рік матиме значення. Що ми зможемо залишити все позаду. Немовби умовна зміна нумерації днів зможе якось вплинути на її почуття. І на мої.

Чайник закипів, і я копірсаюся в буфеті у пошуках кави. Усе, що є — банка дешевої розчинної, яку Алекс тримає для слюсарів та малярів. А ота претензійна зернова закінчилася кілька днів тому. Насправді саме Алекс жадала придбати кавомашину. Хоча дешева розчинна кава теж непогано. Вже набовтав собі другу філіжанку, і тут дзвонить телефон.

— Алекс?

— Ні, начальнику. Це я, Гіслінгем.

Відчуваю, як рум'яніють мої щоки. Чи помітив він у моєму голосі відчай, який вловив я?

— Що там, Гісе?

— Даруйте, що телефоную зрання. Зараз я на Сауті-роуд. Уночі тут була пожежа. Досі не загасили.

— Жертви є?

Хоча відповідь я знав ще до того, як спитав. Була б вона інша, Гіс не телефонував би мені за чверть шостої ранку.

Чую, він зітхає.

— Наразі лише одна, начальнику. Малюк. Також є доросліший хлопчик, але до нього дісталися вчасно. Живий, хоча... Відвезли його до Джона Реда¹.

— Батьків знайшли?

— Ще ні.

— Дідько.

— Так. Намагаємося приховати від преси, однак це питання часу. Вибачте, що витягаю вас із ліжка й усе таке, але мені здається, що вам треба сюди приїхати...

— Я давно прокинувся і вже у дорозі.

* * *

Тим часом на Сауті-роуд Кріс Гіслінгем ховає телефон у кишеню. Якийсь час він сумнівався: телефонувати шефу чи ні. І хоча він ніколи не сказав би це вголос і відчував провину, навіть міркуючи про це, але Фоуллі зараз, напевно, чувається ні в сих ні в тих. Не просто дратівливий, хоча і це також. Збентежений. Знервований. Навіть не зайшов у дільницю на різдвяну вечірку. Проте, якщо зважити, що він постійно торочить, як ненавидить Різдво, це ні про що не каже. З іншого боку, подекують, що від нього пішла дружина, і, судячи з того, як випрасовано його одяг, така ймовірність є. Звісно, сорочка Гіслінгема теж не взірець для поліціанта, але за нього таке ніхто не робитиме — все сам. Просто він досі не навчився прасувати комірці.

Гіслінгем повертається і знову йде доріжкою до будинку. Полум'я згасло, проте пожежники у дихальних апаратах досі заливають через вікна воду, витискаю-

¹ Скорочена розмовна назва оксфордської лікарні Джона Редкліфа.

чи у темне небо велетенські кужелі диму. Повітря насичене кіптявою і смородом паленої пластмаси.

До нього прямує командир пожежно-рятувальних робіт. Під його чоботами хрумтить жорства.

— Тільки неофіційно. Імовірно, підпал. Хоча слідча група ще не скоро туди дістанеться. Схоже, все почалося у вітальні, проте дах вщент провалився, тож на мене не посилайтеся.

— То, можливо, є інші тіла?

— Можливо. Але там, із того боку, триповерхове обвалення. Бозна скільки будуть усе це розгрібати. — Він знімає шолом і витирає чоло тильною стороною долоні. — Щось чути про хлопчика?

— Ще ні. Один із працівників поїхав із ним на швидкій. Доповім, коли про щось дізнаюся.

Пожежник кривиться. Він розуміє, які там шанси — не перший день працює. Ковтнувши води, питає:

— А Квінн де? У відпустці?

— Тепер це моя справа, — хитає головою Гіслінгем. — Виконую обов'язки сержанта карного розшуку. Очільник підводить брову.

— Чув, що Квінн сам уклепався у це лайно. Я і не думав, що все так погано.

— Не мені судити, — знизує плечима Гіслінгем.

Командир якийсь час дивиться на нього у мерехтливому синьому сьайві.

— До цього треба звикнути, еге ж? — зрештою каже він. — Головувати.

Він відкидає пляшку й рушає до пожежної машини, мимохідь плескаючи Гіслінгема по руці.

— Не прогав таку нагоду, друже. Бери все від життя, якщо випадає шанс. Жодна наволоч нічого для тебе не зробить.

Загалом так само йому казала й дружина після того, як він усе їй розповів. І це, і те, що Квінн сам усковчив у халепу, і про те, що тепер, коли подорослішав Біллі, можна зробити з додатковими грошима. Та й взагалі, він щось винен тому Квінну, чи що? Питання, яке він (мудро) вирішив вважати суто риторичним.

Він швидко озирається, потім прямує до констебля у формі, який стоїть за поліційною стрічкою. На дорозі стоять витріщаки, але, зважаючи на час і холоднечу, небагато, і вони поодинокі. Гіслінгем бачить серед них журналістку «Оксфорд Мейл», яка намагалася — і марно — привернути до себе його увагу протягом останніх десяти хвилин.

— Уже почали побудинковий обхід? — питає Гіслінгем у констебля.

— Оце саме у процесі, сержанте. Вдалося відшукати трьох. Небагато, але...

— Еге ж, розумію. На свята всі роз'їхалися.

Під'їжджає машина. З неї хтось жваво виходить і діловито показує службове посвідчення. Ну і дещо іще. Гіслінгем важко зітхає. Це тачка Квінна.

* * *

ОКСФОРД МЕЙЛ ОНЛАЙН

Четвер, 4 січня 2018 року.

Оновлено: 08:18

Пожежа зі смертельним випадком в Оксфорді

Трирічний хлопчик загинув сьогодні на світанку під час пожежі, яка знищила семикімнатний будинок в едвардіанському стилі на Сауті-роуд. Причина її виникнення досі невідома, проте Оксфордширська пожежно-рятувальна служба разом із бригадою поліційних криміналістів ретельно працюють, щоб достеменно встановити, як вона почалася. Інший постраждалий, упізнаний сусідами як старший брат малюка, доставлений каретою швидкої допомоги до лікарні Джона Редкліфа у важкому стані через отруєння димом.

Аварійні служби викликали до будинку о 00:40, коли хтось із сусідів побачив вогонь у вікні першого поверху. Патрік Мортон, очільник пожежної частини на Рілі-роуд, сказав, що на той час, коли їхня бригада прибула на місце, горіло вже щосили і знадобилося більше ніж чотири години, щоб приборкати полум'я. Він сказав, що ще зарано судити, чи посприяли пожежі вогнебезпечні різдвяні оздоби, але додав: «Це своєчасне нагадування про важливість застосування належних заходів безпеки під час використання таких прикрас, як свічки, та легкозаймистих матеріалів на зразок мішури, а також щотижневої, щонайменше, перевірки систем пожежної сигналізації».

П'ятнадцятирічного хлопця заарештовано після кро
вопролітної різанини у Блекберд-Лейс
Підлітка допитала поліція через
фатальне ножове поранення 16-річного Дем'єна Перрі
напередодні Нового року.../читати далі

Транспортний колапс очікується через
випадання снігу
Метеорологи оголосили жовтий рівень небезпеки через студені вітри, що наступного тижня дійдуть до нас із Сибіру.../читати далі

Міська рада оприлюднила нові заходи з очищення повітря в Оксфорді
Оксфордська міська рада розробила новітній план зі зменшення викидів дизельних двигунів у житлових кварталах.../читати далі

«Оксфорд Юнайтед» розтрощив «МК Донз» із рахунком 3: 1
Томас, ван Кессель та Обіка відзначилися голами у жвавій грі на своєму полі.../читати далі